200076

ภาณุ ทองจันทร์ 2550: บทบาทของทุนมนุษย์ที่มีต่อความเจริญเติบโตภาคการเกษตรของประเทศไทย ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์เกษตร) สาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตรและทรัพยากร ประธานกรรมการที่ปรึกษา: อาจารย์จารึก สิงหปรีชา, Ph.D. 129 หน้า

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงบทบาทของทุนมนุษย์ที่มีต่อความเจริญเติบโตภาคการเกษตรของประเทศไทย โดยใช้สมการการผลิตแบบคอบบ์ – ดักลาส และการหาอัตราการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ จะใช้วิธีของอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยในการคำนวณเท่าค่าอัตราการเปลี่ยนแปลง สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของแปรต่างๆ กับผลิตภาพในการผลิตรวม และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจภาคการเกษตร ใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบรายปี ระหว่างปี 2531 – 2549

จากผลการวิเคราะห์ถึงผลิตภาพในการผลิตรวม แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่สนับสนุนอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในภาคการเกษตรคือ ทุน แรงงาน และผลิตภาพในการผลิตรวม พบว่ายังคงพึ่งพา ปัจจัยทุนเป็นหลัก ทางด้านปัจจัยแรงงานได้ลดความสำคัญลงไป สำหรับผลิตภาพการผลิตรวมที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการผลิตมีส่วนในการสนับสนุนอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในภาคการเกษตรแต่เป็นส่วนน้อยคิดเป็นร้อยละ 0.47 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศภาคการเกษตร ทั้งนี้ยังได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของผลิตภาพการผลิตรวมกับผลผลิตในภาคการเกษตรพบว่าตัวแปรที่แสดงถึงผลิตภาพการผลิตรวม อัตราการเปลี่ยนแปลงปัจจัยทุน อัตราการเปลี่ยนแปลงปัจจัยแรงงานมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 95 99 ตามลำดับ และมีสัมประสิทธิ์การตัดสินใจคิดเป็นร้อยละ 96 ผลการศึกษาถึงผลกระทบของทุนมนุษย์ในด้านต่าง ๆ ที่มีต่อผลิตภาพการผลิตรวม สำหรับการศึกษาครั้งนี้จะให้ความสำคัญทุนมนุษย์ทางด้านการศึกษาเพราะเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ สำหรับทุนมนุษย์ในด้านอื่นๆ ที่นำมาศึกษาในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตให้เกษตรกร การประดิษฐ์คิดค้น การนำเข้าเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการผลิต พบว่าทุนมนุษย์ด้านการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความล่าช้าของเวลาที่ส่งผลต่อผลิตภาพการผลิตรวม (1 ปี) ทุนมนุษย์ทางด้านการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และทุนมนุษย์ทางด้านการประดิษฐ์คิดค้น มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 99 95 ตามลำดับและมีทิศทางเดียวกับผลิตภาพในการผลิตส่วนทุนมนุษย์ในด้านการนำเข้าเทคโนโลยีชั้นสูงนั้นไม่มีนัยสำคัญ

การศึกษาในครั้งนี้เสนอแนะให้รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญ และลงทุนกับการศึกษา การฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ การคิดค้นนวัตกรรมให้กับเกษตรกรให้สามารถนำมาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตเพื่อที่จะสามารถสร้างความเจริญเติบโตในภาคการเกษตรอย่างยั่งยืนต่อไป

200076

Panu Thongchan 2007: Role of Human Capital on Thailand Agricultural Economic Growth. Master of Science (Agricultural Economics), Major Field: Agricultural Economics, Department of Agricultural and Resource Economics. Thesis Advisor: Mr. Charuk Singhapreecha, Ph.D. 129 pages.

The objective of this study was to analyze factors affecting economic growth in Thailand. A growth accounting and ordinary lease square method was used to rate differential factors and relationship factors using data from 1988-2006.

In the analyses of total factor productivity (TFP) results indicated that the source of growths is capital labour and TFP. The main factor was capital. Labour has become less important. TFP has been effective in production and has been a source of growth, but at a low level of about 0.47% of agriculture in the gross domestic product (GDP). As for the relationship between TFP and GDP, this indicates a capital growth rate (RK), labour growth rate (RL) and TFP growth rate with confidence of 99%, 95%, 99% respectively. There is co efficiency of determination of about 96%. The analyses of human capital affecting TFP in this study of human capital emphasise education (EDU) and another human capital investments for increased productivity to labour (BJ), innovation (INNO) and import technology (IMP). The analytical results indicated that EDU lagged once. BJ, INNO are significant factors with confidence of 99%, 99%, 95% and there is positive direction in TFP. The IMP has not been significant.

Findings from the study lead to major recommendations that concern authority and government. These are that they should improve and invest in several specific areas. These are specific to agricultural labour and include education, provision of training courses for each kind of agricultural area and support for innovation. These measures are recommended for long and stable growth in agriculture and also for comparative advantage.